

om et Aar eller to vil kunne opnaa saa meget bedre Kurs paa et nyt Laan, at der i Virkeligheden er Tab ved i dette Øjeblik at gaa til en Konvertering. Jeg kan i alt Fald ikke se, at nærværende Tidspunkt i særlig Grad opfordrer til at gaa til en Konvertering af Statsgælden.

Jeg skal kun endnu bemærke, at denne Forøgelse af Statsgældens nominelle Beløb faar saa meget mere reel Betydning, som Talen er om et amortisabelt Laan, og det altsaa er givet, at Staten skal til sin Tid tilbagebetale dette Beløb med det paalydende Nominalbeløb. Det er jo imidlertid heller ikke af Hensyn til Statskassen, man gaar til denne Foranstaltning. Det er fra alle Sider blevet udtalt, at Formaålet dermed er at trykke Renten ned overhovedet og at skaffe fremmed Kapital ind i Landet. Jeg har ogsaa her en Opfattelse, der er ret forskellig fra den almindelige. Jeg anser det for et meget stort Spørgsmaal, om det virkelig ubetinget er et Gode at skaffe denne fremmede Kapital ind i Landet, og om det netop i dette Øjeblik er det, vi særlig trænge til. Forholdet er nemlig det, at vi nu i en Række Aar have ført fremmed Kapital ind i Landet, det vil sige, at vi føre vor egen Kapital ud af Landet. Vi have nu omtrent, saa vidt jeg kan opgøre det, 120 à 125 Millioner Kroner af Statsgælden paa udenlandske Hænder, og i de sidste 6 Aar er ikke mindre end omtrent 80 Millioner Kroner af Statsgælden gaaet over paa udenlandske Hænder, derunder ganske vist indbefattet den ny Gæld, der er stiftet til Jærnbaneanlæg. Ved Siden deraf ere vore Bankers Beholdning af udenlandske Veksler og Fordringer paa Udlandet i Løbet af de sidste 2 Aar gaaet ned med mellem 25 og 30 Millioner Kroner. Aar efter Aar stiger vort Indførselsoverskuds Merbeløb i Sammenligning med Udførselsoverskudet, Aar efter Aar komme vi altsaa til at dække større Beløb til Udlandet. Det er for mig et stort Spørgsmaal, om disse Forhold i og for sig kunne siges at være gunstige, og særlig om man skal arbejde paa yderligere at drive Udviklingen i den Retning i Stedet for efter Omstændighederne at modarbejde den. Det, vi trænge til herhjemme, er ganske sikkert ikke saa meget fremmed Kapital, som det er Dannelse og Opsparing af Kapital, men det opmuntrer man virkelig ikke til ved saadanne stadige Rentenedsættelser, og det er vel ogsaa det, der er noget medvirkende Grund til, at vi for Tiden have den høje Diskonto, hvorover der saa almindelig klages. Det

er kun den naturlige Reaktion mod den Bevægelse, man i sin Tid har fremtvunget mod Markedets virkelige Tilstand. Man venter dernæst, at man ad denne Vej skal bringe paa ny en Del fremmed Kapital ind i Landet. Ja, efter den Berigtigelse, den ærede første Taler nys gav af sin første Udtalelse, vil det være klart for Tingets Medlemmer, at det, det drejer sig om her, er det Beløb af 20 Millioner Kr. som findes paa danske Hænder, thi den fremmede Kapital kan kun komme ind i Landet, derved at de Danske, der sidde inde med disse Papirer, ikke ville finde sig i denne Rentenedsættelse, men skille sig ved de Papirer, de have i Hænde, saa at de gaa over paa udenlandske Hænder. Det er ad denne Vej, den fremmede Kapital skal komme ind i Landet. Det Maksimumsbeløb, der kan være Tale om, vil være omtrent 20 Millioner Kr., men det er vistnok et meget stort Spørgsmaal, om der kan paaregnes at ville komme saa store Beløb ind. Vi have set det ved tidligere Konverteringer. Umiddelbart efter Konverteringen i 1886 steg Indførselen af udenlandske Papirer her i Landet, saa at den i Løbet af de to nærmeste Aar oversteg det sædvanlige årlige Opkøb med 35 Millioner Kr., og umiddelbart efter Konverteringen i 1895 steg Købet af fremmede Obligationer saaledes, at det oversteg det sædvanlige årlige Opkøb med 25 Millioner Kr. Der er al Grund til at antage, at en Del af den danske Kapital, som altsaa frigøres derved, at Indehaverne sælge deres Papirer, saa at disse gaa over paa udenlandske Hænder, vil til Gengæld blive bunden i udenlandske Papirer; thi naar de paagældende nødsages til at skille sig ved disse Papirer, fordi de ikke kunne taale denne Nedgang i Renteindtægt fra 3½ pCt. til 3 pCt., er det vistnok tvivlsomt, om de, naar de skulle til at gøre Forandring, ville købe 3½ pCt. Kreditforeningsobligationer, om hvilke de maa sige sig selv, at de om kortere eller længere Tid ville blive konverterede, saa de igen skulle gøre Forandring. Jeg antager, at de fleste ville sige: Skulle vi gaa til den Ulejlighed og Udgift at sælge for at købe paa ny, ville vi købe Papirer, som give større Fordele. Man vil gaa til udenlandske Papirer, der give større Renteindtægt, og dette vil for en Del ikke altid være de sikreste og bedste Papirer, og det er utvivlsomt, at der ad denne Vej lides et ikke saa ganske lille Tab for Landet i sin Helhed. Dernæst anser jeg det for ret sandsynligt, at den større Kapitalrigdom, der kommer til Stede, vil blive